

Womp womp, Paki.

Autor: Morgoth

Ve slavném filmovém zpracování *Kmotra* je scéna, kdy se ambiciózní gangster Solozzo dozvídá, že přestože jeho pohůnci postřelili Dona Corleona pěti ranami, ten pokus o atentát přežil a zotaví se. Oddělat *kmotra* může vyřešit spoustu vašich problémů, ale když úkol zkazíte, musíte se připravit na nejhorší.

My Britové se dnes probouzíme do nového rána pod vládou nového šéfa zločineckého syndikátu poté, co se naše veselá banda internetových komentátorů a filozofů neúspěšně pokusila vyřídit starého bosse prostřednictvím kampaně **Zero Seats** (*Nula křesel – pro torye*). Cílem tohoto tažení bylo nadobro přelámat páteř nejstarší a nejzrádnější politické straně v dějinách s nadějí, že tím hodíme vidle i do ozubených kol systému samotného. Naneštěstí Peter Hitchens a finanční pobídky mířené na voliče poválečné generace podle všeho zafungovali jako kevlarová vesta systému, který si tak zachoval jistou míru stability. Zvláštní povaha tohoto tvrzení vynikne ještě viditelněji při pohledu na to, jak strana s více než 4 miliony hlasů získala slabší zastoupení v parlamentu než subjekt s 210 tisíci hlasů(!)

Když tedy sepisuji krátký příspěvek k této dějinné události, své úvahy bych nejspíš shrnul slovy úleva i úzkost. Lehko se řekne, že na ničem z tohoto nezáleží, že prostě přepneme z modrého týmu na červený, úplně pravda to ale není. Čtrnáct let lží a zrady má na svědomí středopravá partaj, nikoliv levice. Iniciativa Zero

Party	Seats	Change	%	Change	Count
Labour	412	+214	33.8	+1.7	9,700,244
Conservative	120	-281	23.7	-0.9	6,800,842
Liberal Democrat	71	+83	12.2	+0.7	3,497,841
Scottish National Party	9	-37	2.4	-1.3	696,262
Green	7	0	0.7	+0.2	210,891
Others	7	+4	2.9	-	878,262
Democratic Unionist Party	5	-3	0.8	-0.2	172,088
Reform UK	4	+4	14.5	-	4,087,236
Green	4	+3	6.8	+1.1	1,538,283
Fixed Stars	4	+2	0.7	+0.2	194,891

Seats byla posledním vzepětím ryze negativní energie, vychrlené z bezedného vzteku a vyčerpání bezuzdnou prodejností organizace, která sebe samu vykresluje jako pravicovou. Přinejmenším tohle už nás trápit nemusí, jelikož odporná Konzervativní strana se před námi v příštích letech nebude třepotat jako groteskní piňata, hromosvod agrese. Osobně se mi pak nejspíš uleví, že už nemusím vystupovat v podcastech a psát eseje o nejnovější proradnosti či podpásovce, jelikož ti nově u moci se ani nesnaží předstírat, že zastupují tradiční Británii.

I tak mě ale žere, jak demokratický systém dovoluje sabotovat skvělou zemi bez většího možného následku, než je ztráta mandátu ve volbách. Britové se každodenně stávají obětmi násilníků ze zámoří, které do země vpustili politici – a nám nezbyvá než doufat, že neobhájí svůj mandát. Zodpovědnost je tak zakleta do volební urny: za plentou si máte podle pravidel dopřát kapku úlevného dopaminu, chatrnou to náhradu za soud následovaný krátkou procházkou k šibenici, ale tak se věci mají. Prchavá katarze přiměřená povrchnímu, dětinskému systému vládnutí. Jistě, znásilnění, vraždy i každodenní protibělošská nenávisť v ulicích jsou velmi skutečné, zato důsledky jsou obalené v mnoha vrstvách bublinkové folie, jako to nejkřehčí zboží.

A tak zatímco se toryovská špína rozprskne do svých nových pohodlných místeček v síti nevládek a partnerství soukromého sektoru s erárem, nás čeká deset let tvrdé *labour* (v angl. také nucená práce).

Solženicyn ve svém *Souostroví Gulag* přibližuje nenucenost, s níž sovětský režim sekal rozsudky jako ony příslovečné cvičky, standardizovaně a masově. Deset let byla běžná sazba v podstatě za jakékoliv provinění, a tak nebozí obyvatelé souostroví i sovětské společnosti jako takové familiárně hovořili o „pětce“. Pokud labouristé vydrží u moci dvě volební období, vyslechl si britský národ rozsudek deseti let tvrdého labour režimu.

Všichni jsme dostali naloženou pětku.

Trapně velikášská šaráda britské demokracie pro nejbližší budoucnost skončila. Můžeme snad fandit populistům nebo nacionalistům v cizině, doma však nezbyvá než sklonit hlavy a vydržet.

Jsem si jistý, že v dalších letech uslyšíme hodně vzrušených debat o protlačení Nigela Farage do čela britské pravice. Nemíním však vsadit zbytečky své víry v systém na tak vachrlaté základy, které se mohou kdykoliv zhroutit. Ne, teď musíme zatnout zuby a mentálně se připravit na to, co přijde. Konec toryovského cyklu a odchod pravice do politické pouště podle mě povede k rozkvětu neformálních sítí a struktur. Léta cenzury a otevřeně zaujatých institucí vytvořila u mnoha lidí silný obranný film cynismu, pro režim dosti nevídaný. Lehký závan byl patrný během volební kampaně v memu *Zero Seats* a na nízké volební účasti. Deset let s Labour natvrdo jen dále přiživí ovzduší utajování a posílí návyk předvádět na veřejnosti jinou tvář než v soukromí.

Díky toryům má navíc labouristická vláda v rukou také zbraň o síle Hvězdy smrti v podobě Online Harms Bill, s jehož využitím lze zcenzurovat na internetu kohokoliv. A tím se dostáváme k důležitější otázce, dalece přerůstající žertovnou sázku internetových celebrit: odloží režim (na čas) wokismus k ledu?

Vydá-li Labour cestou Bidenovy vlády, měli bychom si pevně držet klobouky a já sám bohužel jen stěží zůstanu na této platformě. Pokud se však naplní obavy mnohých na britské levici a Starmerova vláda se odkope jako technokraté blairovského stříhu, uvidíme méně šílenství, ale mnohem víc všudypřítomné regulace a sledování.

Neztrácejme ale ze zřetele, že vlády západních států pod tlakem aktuálního geopolitického a finančního vývoje přicházejí o část svého manévrovacího prostoru. Jednoduše nemohou nastavit ostře protibělošský a woke kurz a současně očekávat, že **mladí běloši** půjdou bojovat do rýsujících se válek. Naopak zhoršování vztahů s Čínou režim dost možná pobídne, aby se protivníkem inspiroval přinejmenším v oblasti obávaného systému digitálního kreditu.

Hádám, že pro spoustu lidí může být světýlkem v temnotách **Nigel Farage** v parlamentní lavici, což není vůbec zlé. Ale budme upřímní sami k sobě: pořád to máme na pět, spíš na deset.

Když ale teď z velké části zmizelo rozptylování naší slavnou demokracií a politikou, nastává čas položit si znovu otázku zcela zásadní pro všechny, kdo žijí v diktatuře: jakým způsobem to přežijeme?

Takovým směrem se tedy ubírají mé úvahy na úsvitu prvního dne labouristické vlády.

Morgothova povolební úvaha **The Labour Archipelago** vyšla na jeho Substacku 5. července 2024.